

druge. A za naraščaj na dramskem polju je skrbela po Miletiću osnovana „Dramatska šola“.

Tri leta, katera je imel Miletić v najemu gledališče, so hitro minula, in on se je zopet umaknil z umetniškega polja. A nagrada mu je bila ta, da je vlada njegov inventar, kateri ga je veljal čez 80.000 gl. — odkupila za 18.000 gl. Peto leto teče, odkar se je on umaknil. Opera je zopet pokopana, a poleg nje je pokopano marsikaj, kar je pod njegovim vodstvom vzraslo z naporom in trudom. A da je imel napora, izpričujeta nam gori omenjeni dve knjigi: „Hrvatsko glumišče“, v katerih je pisatelj položil točen račun o svojem delovanju. Ti knjigi bode vsakdo rad čital, a upam, da s pridom, ker pisatelj v njih odkriva svoje bogato znanje in izkustvo o glediški umetnosti, opisuje razna gledišča, katera je proučil na mnogih svojih potovanjih, a ravno tako ocenjuje tudi bistro in nepristransko razna dela raznih dramskih pisateljev. Slog mu je živahen in prikupljiv, pripovedovanje neprisiljeno in šegavo; če pa včasih izpusti tudi ostro strelico, kdo bi mu zameril? Čakal je sicer nekoliko let, dokler se je pomiril in je dobil potrebno ravnodušnost, a vendar bode katera njegova beseda marsikoga zbudila. Tudi bistrogledim kritikom je dal svoje: natisnil je nekatere njihove kritike, in to je dosti, da jih osmeši. Take kritike bi potrebovali, kakršna je njegova knjiga, katera bode ostala verno ogledalo zanimive dobe v zgodovini hrvaškega gledišča.

Janko Barlè.

IZ DRUGIH KNJIŽEVNOSTI.

Synodus dioecesis Labacensis, quam diebus 31. mensis Augusti, 1. 2. 3. 4. mensis Septembris 1903 habuit Antonius Bonaventura Jeglič, episcopus Labacensis. Labaci. Sumptibus Ordinariatus. Typis Typographiae Catholicae. 1903. Str. 244. — Tak je

naslov knjigi, v kateri so zbrane razprave lanske škofijske sinode ljubljanske. Knjiga je izdana v latinskem jeziku, ker se predloži tudi sveti stolici. Tudi pri drugih narodih se take knjige izdajajo v latinščini. Sicer se obravnavajo v njej le notranje cerkvene stvari. A dandanes se o cerkvenem življenju že piše po vseh listih, govori na vseh shodih, razpravlja pri vseh priložnostih. Zato pa priporočamo to knjigo vsem izobražencem, da se iz prvega vira pouče o notranjem cerkvenem življenju, — o organizaciji cerkvene uprave in o duhu, ki preveva vse katoliško mišljenje in delovanje. Škofijski sinodi sta bili v ljubljanski škofiji: l. 1774. v Ljubljani in 1778. v Gornjem gradu. Cerkevno življenje, ki se je pri nas lepo razvilo v drugi polovici prejšnjega stoletja, je gnalo samo ob sebi do škofijske sinode, katero je uresničila slednjič apostolska gorečnost sedanjega ljubljanskega vladike. Za širšo javnost so zanimivi sklepi „Constitutiones“. V njih so sledeče določbe: O katoliški veri, o nevarnostih zoper vero in o sredstvih zoper te nevarnosti. Nato sledé določbe o verski vzgoji ljudstva. Najprej so določena načela vzgoje, in za temi slede sklepi o rodbinski vzgoji, o šoli, o vzgoji šoli odrasle mladeži in o sklepanju zakonske zveze. Nato se določuje, kakšno bodi družinsko življenje, posvečevanje praznikov, prejetje zakramentov, cerkvene družbe, kako se boriti zoper nezmernost, kako skrbeti za razne stanove in zlasti za izseljence. Poseben oddelek govori o časopisih in knjigah, o narodnem življenju in o politiki. Z jako natančnimi določbami se potem urejuje življenje in delovanje duhovnikov. Iz tega pregleda se razvidi, kako cerkveno delovanje sega v vse družabno življenje. V tej knjigi so zbrani plovci dolgoletnih izkušenj. Kdor pazno prebira to knjigo, mora dobiti vsaj spoštovanje do modrosti cerkvene uprave in do zdravilne in oživljajoče sile njene legislative. Priporočamo knjigo duhovnikom in inteligentnim laikom kar najtopleje.

Dr. E. L.

